

Keep it cool

KRISTINE GROENHART

Mulberry
House

Keep it cool

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.facebook.com/Marjolein-naar-Mulberry-House
www.ploegsma.nl

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen
literair agentschap te Amsterdam. Zie ook www.boekeenschrijver.nl

ISBN 978 90 216 7496 4 / NUR 283

© Tekst: Kristine Groenhart 2015

Redactie: Marie Lotte Hagen

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Omslagbeeld en illustraties: Shutterstock

Zetwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2015

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Ms. Grenfell, de directrice, *Headmistress* van onze school, staat in de stromende regen op het veld te wachten. Haar lange zwarte haren wapperen alle kanten op door de harde wind. Ze draagt haar zwarte cape, daaronder groene kaplaarzen. Darwin, haar labrador die ook in de school woont, staat keurig aangeliend naast haar. Zijn oren flapperen mee op het ritme van de wieken.

Aan de ene kant van het veld staan honderden meisjes, de meeste onder een paraplu. Allemaal dragen ze hetzelfde uniform en allemaal kijken ze nieuwsgierig naar de helikopter. Aan de andere kant van het veld staan de jongens van jongenskostschool Chanterfield Hall. Ook zij staan met open mond te kijken.

In de verte zie ik Sam en Pam, mijn Amerikaanse blonde tweelingvriendinnen, naar me zwaaien. Ik zwaai terug, ik heb ze gemist. Ik pak mijn koffer en mijn nieuwe *lacrosse stick*, mijn *crose*, uit de achterbak en geef mijn vader een kus op zijn wang. Hij geeft mij er een terug op mijn voorhoofd.

‘Ik ga, pap! Uitzwaaien mag straks!’

‘Moet je je regenjas niet aan?’ vraagt hij bezorgd.

‘Nee, ik heb toch een paraplu?’

Al heb ik geen handen vrij om die vast te houden, maar dat maakt me niet uit. Straks op school verkleed ik me wel. Snel probeer ik over het zompige gras richting de meisjes van mijn klas te lopen. Dat gaat niet makkelijk, de natte grond zuigt mijn schoolschoenen vast. Ze zitten nu al onder de modder.

Nog steeds zijn alle ogen gericht op de helikopter die inmiddels geland is.

‘Weet je wie er in die heli zitten?’ Izzy, onze *House Captain* en mijn kamergenoot, kijkt met een geheimzinnige blik rond om te zien of ze wel alle aandacht heeft.

Iedereen kijkt haar vol verwachting aan.

‘Een echte Arabische prins en prinses! Dat hoorde ik van Bates.’ Ze praat hard om boven het geraas van de helikopter uit te komen.

Mrs. Bates, onze mentor, staat met een stapel papier in haar hand achter Grenfell. Haar natte blond geverfde haren plakken tegen haar voorhoofd en ze houdt de papieren tegen haar borst aangedrukt. Naast haar staat een leraar van de jongensschool. Uit de helikopter springen een jongen en een meisje van mijn leeftijd, voorafgegaan door een man en een vrouw die een paraplu voor hen openhouden.

‘Hun *bodyguards*, bewakers,’ zegt Izzy.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en inderdaad... de man en vrouw dragen allebei een soort politie-uniform.

‘Kijk nou!’ roept Sam lachend, ze geeft me een duw en wijst. ‘Grenfell maakt een kniebuiging!’

Sam en Pam komen dichterbij me staan en geven me allebei een zoen. En ja, tussen het gekus door zie ik het: Ms. Grenfell maakt een diepe kniebuiging voor de prinses, de onderkant van haar cape hangt in de blubber. Wat zou ze zeggen? Darwin springt met zijn natte modderige poten tegen het meisje op. De vrouwelijke bodyguard duwt hem meteen weg. Bates buigt niet, zij loopt met uitgestoken hand op de kinderen af.

Het geluid van de motoren van de helikopter wordt langzaam minder.

In de verte zie ik Bates met het meisje en haar bewaakster onze kant op komen lopen. De jongen loopt met zijn bodyguard naar de andere kant van het veld, richting de jongens van Chanterfield Hall. Ik probeer te zien of ik James, mijn vriendje, kan spotten, maar ik zie niets anders dan een zee van

lange zwarte regenjassen. Net op het moment dat ik denk de donkere krullen van James boven de groep uit te zien steken, staat Mrs. Bates voor me met het nieuwe meisje. Ze draagt ons uniform. Haar bodyguard houdt nog steeds een paraplu boven haar hoofd.

‘Dames!’ zegt Bates en ze kijkt op haar papiertje, ‘dit is Hare Majesteit Sheikha Leilaha Mayassa Al-Rami.’ Ze spreekt de namen langzaam uit en kijkt daarna opgelucht rond. Dit is voor haar nog moeilijker dan mijn naam!

‘Iedereen in Engeland noemt me gewoon Leila, wel zo makkelijk,’ zegt het meisje. Ze heeft lang glanzend pikzwart haar en is heel mooi.

‘Dat past goed in de namentraditie van ons huis!’ zegt Izzy vrolijk. Ze doet een stap richting de prinses en geeft haar beleefd een hand. ‘Ik ben Isabel, maar iedereen noemt me Izzy.’ Ze draait zich om en wijst een voor een de andere meisjes uit ons jaar aan. ‘Dit is Felicity, ofwel Lissie met dubbel s, zij heet Elizabeth, maar we noemen haar Lizzie met dubbel z, dit is Alexandra, ofwel Xannie, Rebecca, kortweg Becky. Dan hebben we...’

‘De Izzy’s,’ onderbreek ik haar, terwijl ik knipoog naar Sam en Pam.

‘Ehm, wat zeg je? Lissies?’ vraagt Leila, die een wenkbrauw optrekt.

‘Ze hebben allemaal een naam die eindigt op *ie*,’ roept Sam enthousiast, ‘daarom noemen we ze de Izzy’s.’

‘Dat is Sam.’ Izzy doet net of ze niets hoort en gaat onverstoorbaar verder. Ze begint ietsje harder te praten. ‘Sam, die eigenlijk Samantha heet, Pam heet officieel Pamela en dan hebben we nog Mauhrsholiene, oftewel Mario.’ Bij het uitspreken van mijn naam kijkt ze naar me alsof ik van een andere planeet kom.

Leila lacht, waardoor ze spontaan nóg knapper lijkt. Ik hoor hoe ze alle namen probeert te herhalen en hoe Izzy haar helpt als ze een foutje maakt. Het verbaast me dat Izzy zo vriendelijk is, want tegen mij heeft ze nog nooit zo aardig gedaan, en zeker niet in het begin.

Iedereen is inmiddels zeiknat. Als een groepje verzopen katten staan we te wachten op de bus die ons naar school zal rijden.

‘Marjolein,’ zegt Bates tegen mij (zij is nog steeds de enige in de hele school die mijn naam wel goed kan uitspreken), ‘ik wil jou vragen om de komende tijd voor Leila te zorgen, een beetje op haar te letten. Ze komt bij jou en Izzy op de kamer, jullie krijgen de grote kamer aan het eind van de gang. Naast jullie slaapt Rana, de bewaakster van Leila.’

Achter Leila doemt de grote donkerharige vrouw weer op. Ze ziet eruit alsof ze net een wedstrijd kickboksen verloren heeft. Woest slaat ze de regendruppels van haar politiejasje en ze kijkt ons met een boze blik aan. Door haar vierkante kaak en haar kleine oogjes die alles nauwlettend in de gaten houden, doet ze me een beetje denken aan een pitbull. Leila negeert haar volkomen en komt naast mij staan. Rana de pitbull houdt de paraplu nu ook boven mijn hoofd open.

‘Bedankt voor de info!’ zegt Leila tegen ons in het algemeen. Dan draait ze zich om naar mij. ‘Wat ben jij lang! Ben je model of zo?’

Verbaasd kijk ik haar aan. ‘Model? Huh, nee hoor.’ Is dat een compliment?

‘Ik verstond Izzy niet zo goed,’ zegt ze. ‘Hoe heet je nou precies?’

‘Marjolein, dat is een Nederlandse naam, maar iedereen hier noemt me Mario.’

Leila's hele gezicht licht op. 'Nederlands? Kom je uit Holland? Vandaar dat je zo lang bent! Ik heb vorig jaar jullie prinses, Amalia, nog gesproken! En haar kleine zusjes!'

Mijn mond valt open. Amalia? 'Ben jij een échte prinses?' vraag ik ongelovig, terwijl ik Leila van top tot teen bekijk. Ze ziet er heel gewoon uit in haar uniform. Ik heb nog nooit van haar gehoord, terwijl ik toch echt altijd de roddelbladen doorblader, tegenwoordig zelfs de Engelse *OK!* en de *HELLO!*

Leila knikt. 'Ja, echt. Mijn vader is lid van de koninklijke familie van Qatar. Hij is een sjeik.'

'En waarom kom je met een helikopter naar school?' vraag ik nieuwsgierig.

'We komen rechtstreeks van het vliegveld. Ons privévliegtuig, de *jet*, is pas een uur geleden geland uit Qatar. Anders waren we *nóóit* op tijd geweest.' Ze kijkt erbij alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

Privévliegtuig? Ik denk aan mijn eigen vlucht van Schiphol naar Londen gisteren, met een overvol vliegtuig waarin iedereen op elkaar gepropt zat en ik niet wist waar ik mijn lange benen moest laten. Het stonk er vreselijk, het hele vliegtuig zat vol Engelsen die een paar dagen Amsterdam achter de rug hadden. Kotsmisselijk was ik.

Voor ik de kans krijg verder met Leila te praten, worden we door Grenfell richting de bus gestuurd. Alle meisjes pakken hun koffers en rollen die moeizaam over het natte veld. Rana de pitbull draagt de koffer, of beter: kist, van Leila. Zuchtend en puffend loopt ze achter ons aan. Twee aan twee sluiten we in de rij voor de bus aan. Mrs. Downton, onze *Matron* (een soort strenge moeder, maar dan op school) loopt langs en telt onze hoofden.

Leila pakt haar telefoon uit haar tas, het is een iPhone met

een hoesje dat van echt goud gemaakt lijkt. Ze houdt de telefoon aan haar oor. ‘Waar sta jij?’ hoor ik haar zeggen. Dan draait ze zich om en roept: ‘Zoltan!’

Ik kijk ook.

De jongens van Chanterfield Hall staan een paar meter verderop in de rij voor hun bus. James staat naast een zwaaiende jongen. Dat moet Zoltan zijn, de broer van Leila.

James zwaait naar mij. Hij ziet er weer zó knap uit in zijn uniform.

Leila kijkt ook naar hem en stopt haar telefoongesprek onmiddellijk. ‘Wie is die jongen naast mijn tweelingbroer?’ vraagt ze.

‘Dat is...’ begin ik.

‘James, de verkering van Mario,’ roept Izzy heel hard achter me.

Boos draai ik me naar haar om, maar ik heb helaas geen grappig weerwoord, in ieder geval niet in het Engels. Waarom weet ik bij haar nooit precies wat ik moet zeggen? Ach, wat maakt het ook uit. Ze is vast nog steeds jaloers dat ik haar vroegere vriendje heb overgenomen. Ik krijg een warm gevoel als ik naar James kijk. Hij zwaait nog steeds enthousiast naar me en ik geef hem mijn liefste glimlach. De afgelopen twee weken hebben we elkaar ongeveer dertig keer per dag gewhatsapt. Helaas hebben we elkaar niet gezien, want hij zat bij zijn moeder in Londen en ik met mijn ouders in een vakantiehuisje in Rockanje.

‘Jóúv vriendje? Je wordt helemaal rood!’ Leila geeft me een por in mijn zij. ‘Waarom zei je niet meteen dat jij de knapste jongen van de school voor mijn neus weggekaapt hebt? Nou ja, naast mijn tweelingbroer dan, natuurlijk.’ Ze bekijkt onze rij met alleen maar meisjes en haalt haar neus op. ‘Waarom

zijn de jongens en de meisjes eigenlijk van elkaar gescheiden hier? Zoltan en ik hebben altijd samen op school gezeten, in dezelfde klas!

Ik haal mijn schouders op. ‘Waarom spreek jij al zo goed Engels?’ vraag ik dan. Haar accent klinkt perfect. Mijn gedachten gaan terug naar begin september toen ik hier net begon en nog geen hele zin foutloos kon uitspreken. *Thank goodness* gaat het nu ietsje vloeiender allemaal.

‘Wij zaten in Qatar ook op een Engelse kostschool, een *British Boarding School*. Alleen was die gemengd en hoefden we daar geen uniform te dragen. En we zijn vaak in Londen, want daar hebben we ook een huis. Mijn ouders hebben trouwens allebei in Engeland gestudeerd, dus thuis spreken we vaak gewoon Engels. Zij kennen elkaar uit Oxford.’

Oxford. Ik zit nu lang genoeg op Mulberry House om ook gebrainwasht te zijn door het *Oxbridge*-virus. De docenten op onze school roepen zó vaak dat we ze trots moeten maken (*Make us proud!*) en dat wij allemaal moeten gaan studeren in Oxford of Cambridge, dat je er bijna zelf in gaat geloven. Al zijn we nog maar dertien jaar, sommigen veertien, iedereen hier op school heeft dezelfde droom: naar de universiteit in Oxford of Cambridge, oftewel: *Oxbridge*. En het lijkt me inderdaad best leuk, zeker als James daar ook gaat studeren.

Mrs. Downton roept door haar megafoon dat we de bus in moeten stappen. Pitbull Rana duwt zichzelf dwars door de rij naar voren, stapt vlak achter ons het trappetje op en gaat in de bus pal achter ons zitten.

De ramen van de bus beslaan, het ruikt muf. Buiten staan de ouders te zwaaien. Ik stuur een handkusje naar mijn vader en laat me dan achterover zakken in de stoel. Leuk dat ik nu een

leerling mag begeleiden, al heb ik er dus ook meteen een body-guard bij. Een half jaar geleden was ik nog de nieuwe. Tevreden kijk ik naast me, naar Leila, en voor me, waar Sam en Pam zitten. Achter me hoef ik niet te kijken, ik hoor de bozige body-guard hard in- en uitademen. Dit trimester zal in ieder geval niet saai worden. Prinses Leila! Vooral mijn moeder zal dit verhaal geweldig vinden. Ze heeft me tijdens de vakantie twee dagen lang zitten uithoren over mijn vriendje James Bellamy-Stuart. Of hij soms van adel was met zo'n naam? Of hij tot de *upper class* behoorde, wat dat dan ook mag zijn. Mijn moeder werd er helemaal hyper van. Leila kent zelfs Amalia, dat zou ze nog véél interessanter vinden!

De prinses naast me zit alweer met haar gouden iPhone aan haar oor. Zou het echt goud zijn? Of nep?

Ik pak mijn telefoon ook maar uit mijn zak en open mijn WhatsApp.

James is online. Snel typ ik een berichtje:

Zit in de bus naast een Arabische prinses, jij naast een prins? X

Hij is nog steeds online en aan de twee blauwe vinkjes te zien heeft hij mijn berichtje al gelezen. Maar hij antwoordt niet. Tenminste, niet meteen. Dat gebeurt vaker de laatste dagen. Misschien moet ik ook maar wat minder appjes naar hem sturen, want het is natuurlijk niet de bedoeling dat hij denkt dat ik hem achterna loop.

Play it cool, Mario.

Dan laat mijn telefoon een pingeltje horen en lees ik het appje van James:

Wanneer zien we elkaar weer? Love you, miss you x

Ik voel dat ik weer rood word, zelfs als ik alleen maar zijn berichtje lees.

Love you.

Leila probeert mee te lezen. Ik glimlach naar haar en zet snel mijn telefoon uit. Zelf zit ze ook aan één stuk door te appen, volgens mij. Ik zie haar duimen razendsnel over het scherm van haar iPhone gaan.

Tijdens de busreis schieten mijn gedachten terug naar mijn vakantie: twee weken in Nederland met mijn vader en een paar dagen met mijn moeder erbij (mijn moeder werkt tijdelijk in Singapore en was speciaal voor kerst overgekomen). We hadden een vakantiehuisje gehuurd en na de kerstdagen reed ik met mijn vader een dag naar Nieuwerkerk om al onze oude vrienden op te zoeken. Al weken had ik me verheugd op de reünie met mijn Hollandse vriendinnen. Ik kon niet wachten om Lisa, Lieselot, Alies, Merel en Tessa weer te zien. Eindelijk kon ik al mijn verhalen kwijt, in mijn eigen taal! Toch was het iets minder leuk dan ik van tevoren gedacht had. Ze leken niet echt geïnteresseerd te zijn in mijn avonturen op school en al helemaal niet in mijn nieuwe sport, lacrosse. Eventjes wel, toen ik vertelde dat ik *captain* van ons team was. En ze wilden ook alles weten over James. Maar ze snapten niet waar ik het over had toen ik begon over ons huis *Blyton* en het puntenstelsel. Ze vroegen alleen maar of we elkaar ook de hersens insloegen bij hockey, net als in de kostschoolfilm *St. Trinians*. Daarna gingen ze al gauw over op hun eigen verhalen over hockey, school en nieuwe leraren. Ze kletsen me de oren van m'n hoofd over de jongens uit hun klas die allemaal stom waren. En over de jongens van een paar klassen hoger die ze juist helemaal het einde vonden. Alle verhalen kreeg ik te horen. Leuk natuurlijk, maar het voelde of ik er niet echt meer bij hoorde, hoe blij iedereen ook was me weer te zien. Wel hebben we een nieuwe Facebook-groep gemaakt, zodat we makkelijker met elkaar kunnen chatten: BFF-GYM hebben we de

groep genoemd, wat *Best Friends Forever, Got Your Message* betekent.

Ik kijk nog eens om me heen en krijg een warm gevoel. Ik ben blij terug te zijn op Mulberry House.

‘Eerst dat natte pak uit!’ Leila trekt met een dramatisch gebaar haar stropdas los. Ze wurmt zich uit haar blazer en gooit die op haar bed.

Ze heeft het bed vlak bij het raam genomen, het mijne staat tegen de wand ertegenover en Izzy ligt tussen ons in tegen de zijkant aan, alsof ze ons moet bewaken. Naast ieder bed staat een bureau met een prikbord erboven. De bedden zijn al opge maakt, met de lichtblauwe lakens van de school waarop het schoolwapen geborduurd is.

‘We moeten ons uniform nog aan bij de *tea* straks, Leila,’ zegt Izzy liefjes.

Ongelooflijk! Wát een verschil met hoe ze mij altijd commandeert! Izzy moet er als *captain* van ons huis voor zorgen dat wij zo veel mogelijk huispunten halen. Het netjes dragen van je uniform hoort daarbij, maar soms heb ik moeite me aan al die regels te houden. Meestal krijg ik dan enorm op mijn kop van Izzy.

Leila kijkt haar verbaasd aan. Dan trekt ze een schoon overhemd uit haar kist.

Ik begin mijn koffer uit te pakken. ‘Je kunt daar je kleren ophangen.’ Ik wijs Leila haar kast aan en kijk naar haar gigantische kist. Het lijkt wel of ze drie jaar op vakantie gaat! Wat zal daar veel in zitten.

‘Dat doet Rana straks wel.’ Leila staat voor de spiegel en borstelt haar lange zwarte haar uit. Izzy ruimt ook haar kast in en legt haar boeken op een bureau.

‘Waarom heb je eigenlijk zo’n grote kist meegenomen?’ vraag ik aan Leila.

‘Ik heb thuis filmpjes bekeken op YouTube over kostscholen in Engeland,’ zegt ze nuchter. ‘En daar zag ik dat ze allemaal zo’n kist bij zich hadden. Dus ik heb er meteen een besteld.’ *Mulberry House* staat er op de kist gedrukt. En daaronder Leila’s hele naam, inclusief Sheikha.

Net op het moment dat ik mijn natte overhemd uittrek, hoor ik opeens een zoemend geluid. Ik kijk omhoog en zie dat er een camera boven me hangt. Snel houd ik mijn overhemd voor mijn blote bovenlijf en slaak een gil.

‘AAAAAHHHHHH!’

In paniek spring ik opzij. ‘Wat is dat?’ Ik wijs naar de camera die nog steeds zoemt. Gelukkig heb ik mijn bh nog aan.

‘O, wen er maar aan, *dear*,’ grinnikt Leila. ‘Onze bodyguards hebben overal in de school camera’s opgehangen vorige week. Zoltan en ik lopen altijd het risico dat we ontvoerd worden, vandaar.’ Ze kijkt me via de spiegel aan. ‘Jezelf omkleden kun je voortaan beter in het toilet of in de douche doen, dat is de enige plek waar de camera’s niet hangen.’

Snel trek ik een droog overhemd aan. Het is best koud, dus ik trek er een blauwe schooltrui overheen.

Een camera?

Ontvoerd?

‘Filmt die ons ook ’s nachts?’ Ik zie aan het gezicht van Izzy dat zijer ook niet echt blij mee is.

Leila pakt een stapeltje foto’s uit haar tas en begint haar prikbord ermee vol te hangen. Terwijl ze daarmee bezig is, gaat

haar gouden telefoon. 'Ja, heb je een mooie kamer?' vraagt ze, terwijl ze een foto van haar familie vastprijkt. Ze zegt nog iets in een taal die ik niet versta, Arabisch gok ik, en legt haar telefoon weer op haar bureau. Dan draait ze zich om naar Izzy en laat haar een foto van prins Harry zien. 'Jullie knappe prins is nog vrijgezel, hè?' Ze schatert en prijkt Harry ook op haar bord. Leila is in ieder geval een heel vrolijk meisje, met een aanstekelijke lach.

Ik hang een poster van Harry Styles boven mijn bed.

'Ben je al eens ontvoerd?' vraagt Izzy, terwijl ze een fotolijstje op haar bureau zet. Er zit een foto in van haarzelf met haar ouders op een strand in Dubai.

'Nee, maar mijn oudere zus wel, die heeft het maar net overleefd en mijn vader heeft veel losgeld moeten betalen voor haar. Vandaar dat wij nu constant bewaking hebben. Maar ik ben er heel goed in om Rana te ontlopen, hoor! Meestal neger ik haar gewoon. Op mijn oude school hielden we vaak stiekem feestjes 's nachts, meestal had de bewaking dat helemaal niet door.'

Izzy en ik wisselen een veelbetekenende blik met elkaar. Stiekeme feestjes 's nachts?

'Dat doen jullie hier toch ook wel?' vraagt Leila, als ze onze verbaasde gezichten ziet.

Ik schud mijn hoofd. 'Nou, eh, we hebben wel feesten, met de jongens, maar niet stiekem,' leg ik uit.

'Dat kan en mag niet,' zegt Izzy snel.

'Daar gaan we dan verandering in brengen.' Tevreden kijkt Leila naar het prikbord, dat nu bijna niet meer te zien is omdat het helemaal volhangt met foto's van haar familie. Haar vader ziet eruit als een echte oliesjeik, in een wit gewaad en met zo'n lange rood-wit geruite doek over zijn hoofd. Haar

moeder draagt gewone kleren. Het is een prachtige vrouw, met lang donker haar en grote, donkere ogen. Ik tel acht kinderen, Leila en haar broer zijn de jongste, denk ik.

‘Heb jij ook broers en zussen?’ vraagt ze als ze me ziet kijken.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ik ben alleen. Nou ja, ik heb wel een vader en moeder, natuurlijk,’ zeg ik snel. ‘Mijn moeder woont en werkt in Singapore, mijn vader werkt in Londen. Vandaar dat ik hier zit.’

‘Dus je hebt alleen je vader hier? En geen broers of zussen? Wat sáái! Je moet maar vaak meekomen met ons in het weekend. Dat vindt Zoltan vast ook leuk. We wonen nu in Knightsbridge.’

‘Daar wonen de ouders van Sam en Pam ook in de buurt!’ roep ik enthousiast. ‘Ik ben er al eens geweest!’

We zitten met z’n drieën op het bed van Leila. Izzy vertelt dat zij ook enig kind is en dat haar ouders allebei arts in Dubai zijn. Ik moet zeggen dat ze als kamergenootje erg is opgeknapt sinds Leila er is, ik heb nog nooit zo gezellig met haar gekletst. Zou het zo blijven?

Dan vliegt de deur open en stormen Sam en Pam onze kamer binnen.

‘Komen jullie straks eten? Wij hebben honger! We kunnen met elkaar aan tafel gaan zitten.’ Sam kijkt rond. ‘Wat hebben jullie een grote kamer! Veel groter dan die van ons!’

Inderdaad, deze slaapkamer is ongeveer twee keer zo groot als de kamer die ik vorig trimester deelde met Izzy.

‘Wat is er te eten beneden?’ vraagt Leila. Ze trekt haar neus op. ‘Ik dacht meer aan een *takeaway* om mijn eerste avond hier te vieren. Eens even kijken.’ Ze pakt haar telefoon weer op en scrollt met haar vinger langs de adressenlijst. ‘Wat dachten jullie van sushi, of toch liever pizza?’

‘Niks sushi!’ roept Izzy. Resoluut staat ze op. ‘Dat mogen wij helemaal niet, we eten gewoon beneden, Leila. Daar is niks mis mee.’

Leila haalt haar schouders op en houdt de telefoon aan haar oor. Ze gebaart naar ons dat we stil moeten zijn. ‘Ja, het gebruikelijke, Ahmed, alleen nu voor vijf. Kun jij dat regelen met een pizzeria uit het dorp hier?’ Ze loopt naar het raam, tuurt naar buiten en luistert naar de stem aan de andere kant van de lijn. ‘Ja, Mulberry House, in het meisjeshuis Blyton. Dat is het gebouw links van de ingang van de school. Doe maar twee extra grote pizza’s. Dank je wel!’ Ze gaat weer op haar bed zitten en gooit haar telefoon naast zich neer. ‘Vertel me eens over ons huis.’ Leila kijkt Izzy afwachtend aan.

Izzy pulkt een onzichtbaar pluisje van haar uniform. ‘Ons huis is goed in sport, daar halen we veel punten mee!’ zegt ze. ‘Welke sport doe jij?’

‘Lacrosse.’ Leila doet alsof ze een *crosse* in haar handen heeft en werpt een denkbeeldige bal richting een denkbeeldig doel. ‘Ik ben alleen wel gewend om in een gemengd team te spelen, niet alleen met meisjes.’ Ze trekt een moeilijk gezicht, alsof ze al die meisjes helemaal niet ziet zitten.

Izzy vertelt verder. Over het puntensysteem, over de prijsuitreiking aan het eind van het schooljaar, over de momenten dat je je uniform aan moet hebben (bij dat laatste kijkt ze mij nogal doordringend aan).

Ik kan een gaap niet onderdrukken. Wie interesseert dat nou?

Leila kijkt ook verveeld.

Sam en Pam, die inmiddels op mijn bed zijn gaan zitten, vragen Leila waar ze woont in Londen, en waar ze shopt. Daarna gaat het gesprek alleen nog maar over Chelsea, de dure